

У турцитѣ въ това врѣме положението на работитѣ се прѣдставляваше въ слѣдующия видъ.

Около 80 хиляди души заемаха четирежгълника на крѣпоститѣ и линията отъ Русчукъ до Елена и съставляваха противовѣсъ на равносилната армия на Наслѣдника Цесаревича.

10 хиляди души заемаха Котленския, Хайнкейския, Твърдишкия и Старорѣцки проходи.

Около 30 хиляди души, подъ началството на Веселъ паша, заемаха Шипченскитѣ позиции и укрѣпения лагеръ у Шейново.

6—7 хиляди души вардяха Роселитския и Троянски проходи и служба за свързка между Шипченския отрядъ съ она на Араба Конакъ.

35 хиляди, подъ началството на Шакиръ паша, стояха на Арабаконакската и Златишка позиции и въ г. София, като прѣграждаха пѣтищата отъ Етрополь и Орхание за София и Златица.

Около 20 хиляди други на скоро сформировани войски се движаха отъ Македония и Цариградъ за да усилятъ Балканската армия и главно — отряда на Шакиръ паша, който сега се заплашваше и отъ къмъ Сърбия. Въ Цариградъ вървеше една трѣскава дѣятелност по формированието и испращанието на нови части. Прѣдполагаше се въ най скоро врѣмя да се сформирова още 60—70 баталиона, които трѣбваше да послужатъ, отъ една страна като общъ резервъ, а отъ друга — като непосредственъ заслонъ на Столицата.

Най послѣ, около 28 хиляди съставляваха гарнизонъ на Видинъ и Бѣлоградчикъ и наблюдаваха проходитѣ, които водятъ отъ долината на Тимокъ въ западна България.

Въ Цариградъ, повидимому, недопущаха, че руситѣ ще прѣдприематъ нѣщо рѣшително до настѣпването на пролѣтѣта, и бѣха рѣшили да удържатъ Балканската линия съ кордонъ отъ Берковецъ до Сли-